

**Bidrag till kännedomen om Kellgrens journalistiska
verksamhet i Stockholmsposten.**

Af

Martin Lamm.

I sitt svar på kritiken öfver Nya Handelsbiblioteket (St.p. 1784 167) säger Kellgren: "Jag har i all min tid så litet bemödat mig at vinna Menighetens upmärksamhet, at jag så mycket möjligt varit sökt gömma både min lefnad och mina skrifter för des ögon; at jag sällan eller aldrig teknat mit namn under de swaga försök, som undfallit min hand; och at jag är nog lycklig at hafwa undandöljt det mästa för hopen." Och då han tre år tidigare i 1781 229 besvarar en insändares förfrågan, hvarför han i Vitterhetsnöjen i sin öfversättning af Précis de l'Ecclesiaste som författare uppgifvit signaturen Eratou i stället för Voltaire, säger han sig anse, "det intet annat arbete, ware sig godt eller ondt, bör tillägnas en Auctor, än det han sjelf erkänner". Han ironiserar öfver herrar kännares tvärsäkra tro att de "wid första påseende kunna åtskilja nuancerna af Författares stylar", och säger sig sjelf "warit et föremål för dessa uplyste Herrars misstag, stundom till min heder, oftare twärtom." Som vi se, är han ytterst angelägen om att bevara sitt inkognito. Och i hufvudsak har han ju lyckats behålla det till vår tid.

För de fem sista åren af hans lif har visserligen hans kritiska verksamhet i Stockholmsposten undersökts af Ek,¹ men hans journalistiska insats i det hela taget har ännu ej kritiskt undersökts, kanske allra minst för de tidigare åren af Stockholmspostens tillvaro,

¹ *Samlaren* XXVIII s. 174—205.